

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1716/2023
13.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., ..., чији је пуномоћник Радослав Тадић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорација „Крушик“ АД Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2876/21 од 11.03.2022. године, у седници одржаној 13.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2876/21 од 11.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2876/21 од 11.03.2022. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 243/20 од 15.04.2021. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиле и поништено као незаконито решење туженог број .../...-... од 26.08.2020. године, утврђено да је тужилца код туженог засновала радни однос на неодређено време почев од 24.02.2020. године, на радном месту „...“, обавезан тужени да врати тужилцу на рад, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.500,00 динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 408. у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени одредаба ЗПП. Такође,

ревизијом се указује на повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која не може бити разлога за изјављивање ревизије, као и на погрешну примену члана 8. ЗПП чиме се у суштини оспорава утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у периоду од 23.02.2018. године до 31.08.2020. године била у радном односу код туженог на основу више закључених уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду. Први уговор о раду на одређено време тужила је закључила 23.02.2018. године за радно место "...". Након тога, тужила је са туженим закључила више уговора о раду на одређено време за исто радно место, као и више решења о престанку радног односа након сваког уговора о раду, тако да није било периода прекида рада. Уговор је продужаван анексима, којима се уговор о раду мења у погледу трајања радног односа због потребе реализације пројекта по Уговору број .../.../..., .../...-.../..., .../...-..., .../...-..., .../...-... и .../...-... . Последњи у низу је Анекс број .../...-... од 23.07.2021. године, којим је одређено да тужила буде у радном односу од 01.08.2020. године до 31.08.2020. године. Решењем туженог број .../...-... од 26.08.2020. године, тужили је отказан уговор о раду на одређено време од 23.02.2018. године са даном 31.08.2020. године, због истека времена на који је уговор закључен. Тужила је у наведеном периоду код туженог радила непрекидно на истом радном месту и обављала је исте послове.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је уговор о раду од 23.02.2018. године, закључен на одређено време, по којем је тужила ступила на рад и у континуитету радила 30 месеци и 13 дана, не садржи основ за заснивање радног односа на одређено време, због чега је незаконит, те је незаконито и решење туженог послодавца од 26.08.2020. године, којим је тужили отказан уговор о раду због протеча времена на који је закључен, те је исто поништено и утврђено да је тужила код туженог засновала радни однос на неодређено време, применом одредби члана 37. Закона о раду.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1); да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2); да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став б).

Имајући у виду цитиране законске одредбе произлази да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) сматрају једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1.

Закон о раду, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. У конкретном случају, тужила је са туженим закључила више уговора о раду на одређено време и више анекса уговора о раду, за период од скоро четири године непрекидног рада почев од 23.02.2018. године (када је ступила на рад по првом уговору о раду на одређено време од 23.02.2018. године) до 31.08.2020. године. У том периоду тужила је обављала исте послове на истом радном месту. Закључивањем више уговора на одређено време тужени је поступао противно одредбама закона којима је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио права послодавца. С обзиром на то да је тужила непрекидно радила скоро четири година на истим пословима, а да је тужени као послодавац злоупотребио права из Закон о раду, произилази закључак да су по истеку 24 месеца настали услови из члана 37. став 6. Закона о раду за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, јер је тужила и након 23.02.2020. године (када је требало да јој престане радни однос, с обзиром да је радила 24 месеца непрекидно, на истим пословима), наставила да ради код туженог на основу сагласности послодавца (закључивала је анексе уговора од раду). Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, у смислу одредби члана 37. став 1. и 6. Закона о раду, због чега је усвојен тужбени захтев. Зато су неосновани наводи ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужила заснивала радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројеката туженог по уговорима, без утицаја су на правилност побијане одлуке. По оцени Врховног суда, наведена оклоност нема значаја зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужиле на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужиле, а за супротно, како то правилно закључују нижестепени судови, тужени није пружио доказе.

Како је тужила са туженим имала закључен уговор о раду и за период након 23.02.2020. године, то је било довољно и један дан да ради дуже од законом предвиђених 24 месеца да би се остварили услови за преображај, што значи да је до преображаја дошло још 23.02.2020. године, то су правилно су нижестепени судови утврдили да је тужила засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 24.02.2020. године.

С обзиром да је тужилји радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, то је правилно као незаконито поништено оспорено решење о престанку радног односа због истека рока на који је заснован, јер се преобразени радни однос (сада као радни однос на неодређено време) не може законито отказати због протекла времена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је применом члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**